

Blauwe bloem

Blauwe bloem

Tamar den Blijker

Schrijfster: Tamar den Blijker
Coverontwerp: Tamar den Blijker
ISBN: 9789402134414
© Tamar den Blijker

Voor opa.

Hoofdstuk 1

Mijn vervormde spiegelbeeld staarde me aan vanuit Sara's zonnebril. Ik stond tegen de muur van de school, met mijn rug tegen het gebouw aan geleund. Mijn blonde, steile haar viel over mijn schouders en bedekte ze waar mijn blauwe topje dat niet deed.

Hoewel het erg warm was buiten en ik de zon op mijn schouders kon voelen branden, ergerde ik me er slechts licht aan, omdat ik er al aan was gewend. De blauwe lucht toonde maar weinig wolken, waardoor het leek alsof ik in een film uit de jaren tachtig leefde.

Jammer genoeg was ik geen actrice, maar een scholiere. Vandaag was de eerste dag van school na een zomervakantie die voor mijn gevoel veel te kort had geduurd. De gedachte aan de zomervakantie en de plezier die ik had gehad bracht een glimlach op mijn gezicht. Ik had samen met mijn beste vriendin Sara twee weken in Spanje doorgebracht. Mijn ouders lieten zich aanvankelijk niet gemakkelijk overhalen, maar nadat ze ervan overtuigd waren dat ik volwassen genoeg was, hadden ze me laten gaan.

Volgepakt met een tent, kleren voor een week, en allerlei andere dingen, waren Sara en ik naar het vliegveld gebracht. Nadat we hadden ingecheckt en snel afscheid hadden genomen van onze ouders, die met betraande ogen bij de douane kletsten over "hoe groot we waren geworden", waren we naar Barcelona gevlogen en hadden we de tijd van onze levens gehad. Een vakantie vol met uitgaan, zonder ouders zijn en mét leuke jongens. Of nou ja, leuke jongens voor Sara. Ik was niet zo geïnteresseerd in jongens.

'Oh mijn God, ik ben zó jaloers op jullie!' riep Jessica uit, met ogen vol ongeloof. Het magere, blonde meisje zat op een bankje naast Sara met haar armbandjes te spelen. Sara had haar net enthousiast alle details van ons reisje naar Spanje verteld. Het verbaasde me niet dat Jessica jaloers was.

Jessica was de enige van onze vriendengroep, die verzameld was in onze hoek van het schoolplein, die geen bruine kleur had. Ze was nog steeds zo wit als de half-afgebladderde verf op de schoolmuren, met futloos haar en een moedervlek net boven haar lip. Jessica was altijd al een beetje jaloers geweest op Sara, omdat Sara alles had wat Jessica wilde hebben: goede cijfers, een leuk gezin en een mooi uiterlijk.

‘Mijn ouders sleepten me mee naar Duitsland, wie wil er nou naar Duitsland?’ ging Jessica door, en ze rolde met haar ogen, ‘Er was niks te doen! En m’n ouders lieten me niet eens uitgaan, ik moest allerlei toeristenattracties met ze bekijken! En hoe! Mijn moeder droeg de hele tijd een vreselijke, felroze zonnebril en m’n vader elke dag een afritsbroek, kun je je dat voorstellen? Het was verschrikkelijk, ik schaamde me dood!’

Ze gooide haar armen in de lucht als een soort wanhopig teken om haar vrienden te laten weten hoe erg haar vakantie was geweest. We lachten uit medelijden.

Het verhaal was typisch; Jessica’s moeder was een erg strenge, nette vrouw die er een hekel aan had als haar dochter iets deed waar ze geen controle over had. Haar vader durfde niet tegen zijn echtgenote in te gaan.

‘Wat heb jij eigenlijk in de zomervakantie gedaan, Sam?’ Ik draaide van Jessica naar het stille meisje naast me.

Sam, die eigenlijk Samantha heette, maar je vermoordde als je haar zo noemde (“dat is echt een slettenaam”), zat naast me in haar gewoonlijke kleren: een zwarte broek en bijpassend shirt. Haar make-up had dezelfde kleur als haar zwarte broek en omdat ze ook gek was op emo bands, werd Sam vaak “de emo” genoemd.

Ze paste niet zo goed bij onze vriendengroep, maar ze was wel bevriend met mij, dus stond ze bij onze groep. Ze deed haar best om met iedereen een praatje te maken en bevriend te raken, maar uiteindelijk belandde ze toch meestal bij mij.

‘Ik ben thuisgebleven met Tygo. Kijk wat hij voor me heeft gekocht!’ Sam boog zich voorover naar haar tas om daar een grote sleutelbos uit te vissen. Tussen de tientallen sleutelhangers vond ze er één die eruitzag als een klein, ijzeren anker.

‘Het staat voor onze relatie. Hij bedoelt ermee dat ik zijn anker ben, zijn thuis, ook al gaat hij naar Maastricht,’ vertelde Sam enthousiast, terwijl ze opstond zodat ze bijna net zo lang was als ik. Sam was een stukje kleiner dan ik, haar kruin kwam net tot mijn neus.

Tygo was net als Sam: door zijn zwarte kleding werd ook hij als emo betiteld. Voor de zomervakantie was hij geslaagd en had hij school verlaten, maar Sam en hij waren nog steeds smoorverliefd op elkaar. Dat was wel schattig, maar af en toe ook ontzettend klef.

De pijn in mijn rug zorgde ervoor dat ik van positie verwisselde, zodat ik weer iets comfortabeler stond. Mijn vriendengroep bezette een klein plaatsje aan de linkerkant van het schoolplein dat we graag “onze hoek” noemden.

Onze hoek bevatte een bankje en was dicht bij het voetbalveld, zodat we de jongens konden zien voetballen in de twintig minuten lange schoolpauzes. Dat vond Sara geweldig, vooral als het zomer was en de jongens hun shirts uittrokken.

Net als dat wij nooit naar de hoek van een andere groep gingen, kwam er nooit iemand anders in onze hoek. Het was de ongeschreven regel van de groepen van het Steenwijk College.

Het schoolplein was verdeeld in hoeken voor groepen: een groep populaire meiden en jongens, een groep nerds, een groep van muzikale mensen, een groep van aso's.

De populaire meiden waren de meiden met veel make-up en dure merkkleding aan. De nerds waren degenen die lazen of spelletjes op hun mobiel speelden in de pauzes, waar ze dan helemaal in opgingen. De muzikale mensen hadden vaak hard muziek aan, waarop ze dan dansten en zongen. Ik weet niet tot welke groep ik behoorde. Misschien een mengelmoes van die groepen. Ik was in ieder geval geen aso.

De aso's waren het ergst; zij waren de mensen die rookten in hun hoek, ook al was dat niet toegestaan. Ze staken hun sigaretten op waar zij dat wilden, omdat de meningen van andere mensen hen simpelweg niet boeide. Dat interesseerde me op zich niet zo, maar het irriteerde me als ze andere mensen stoorden. Ik kon de keren dat een onbekende aso voor de grap de weg voor me versperde niet op één hand tellen, en dat zei genoeg. De aso's hadden voor niemand respect. Ik haatte de aso's.

Ik keek naar de hoek van de aso's en volgde het spoor van lege broodzakjes, colablikjes en uitgetrapte sigaretten met mijn ogen. In de korte tijd dat de aso's op school waren geweest, was het hen al gelukt om van hun hoek een rotzooi van te maken.

Ik observeerde de groep een tijdje. Deze mensen waren de types die elk weekend dronken werden en probeerden met zo veel mogelijk mensen op een avond zoenden. Alleen al de gedachte maakte me misselijk. Veel van de meisjes droegen te veel make-up, en de jongens hadden, als het niet stikheet was zoals die dag, leren jackets.

Zonder erover na te denken bekeek ik een jongen die ik nog kende van mijn cluster Engels vorig jaar, Kevin. Hij had vet, blond haar dat hij in een kuif had gekamd. De gespierde, blonde jongen betrapte me terwijl ik staarde en knipoogde flirterig naar me. Ik rolde met mijn ogen om hem te laten zien hoe walgelijk ik dit vond, voor ik wegkeek.

Het was, of dat dacht ik in ieder geval, toeval dat mijn ogen op het meisje naast hem vielen. Een snelle blik gaf me het idee dat ze niet zoals de anderen was.

Het meisje droeg weinig make-up, en ondanks de afkeer die ik automatisch voelde tegenover een aso, moest ik toegeven dat het haar goed stond. Ze had een lange kaaklijn, en haar lichtroze lippenstift paste bij de kleur van haar wangen. Haar elleboog, die ze tegen Kevins schouder had geplaatst, hield haar in evenwicht terwijl ze haar lippen tuitte om een rookwolk uit te blazen.

Met haar linkerhand hield ze een sigaret vast, waar ze af en toe op tikte waardoor er wat as naar beneden dwarrelde. Ze stak een stukje boven Kevin uit, maar niet te veel. Terwijl ze tegen hem aanleunde, praatte ze met een jongen die tegenover haar stond.

De jongen zag er zenuwachtig uit, hoewel ze af en toe glimlachte en hem bemoedigend toeknikte. Ik zou ook zenuwachtig zijn als er zo'n knap meisje tegenover mij stond. Haar donkere haar had ze in een knot op haar achterhoofd verzameld en haar glimlach was aanstekelijk. De korte spijkerbroek die ze aan had was net lang genoeg om niet te veel van haar lichaam te onthullen en op haar T-shirt stond een man die ik herkende van een albumcover maar van wie ik de naam niet meteen wist.

Om een of andere reden voelde ik me door haar geïntrigeerd. Was dit meisje een uitzondering? Ze zag er niet zo slecht uit.

Opeens draaide het meisje haar hoofd om, in mijn richting. Ik schrok, en elke idioot in mijn situatie zou zijn hoofd wegdraaien, maar ik bleef staren tot het te laat was om weg te kijken. Ik voelde me als een kleuter die betrapt was terwijl ze een snoepje probeerde te stelen.

Het meisje trok haar donkere wenkbrauwen, die goed pasten bij haar haarkleur, eerst uitdagend op, maar daarna vormden haar lippen een warme glimlach. Mijn lippen krulden automatisch omhoog, maar ik kon het niet helpen dat ik me gegeneerd voelde. Daarom draaide ik mijn hoofd snel weg, wetend dat mijn wangen dezelfde kleur waren als de lippen van het meisje: roze.

Toen de bel ging en alle leerlingen van het schoolplein naar binnenliepen, werd ik pijnlijk herinnerd aan hoe druk school altijd was. Door de gang geduwd worden zodat andere mensen er langs konden was niet echt mijn favoriete bezigheid.

Het klaslokaal waar we moesten verzamelen stonk. Het was een vage geur van zand en benauwdheid. Sara en ik liepen snel door naar achter, waar we op de harde houten stoelen gingen zitten. Achterin zitten was onze strategie om niet gezien te worden door leraren terwijl we aan het eten of praten waren. Ook werd je achterin minder snel gevraagd om te antwoorden op een vraag. Iets waar ik een hekel aan had; praten in de klas. Het gevoel dat iedereen me aanstaarde terwijl ze wachtten op een antwoord dat ik niet wist; ik haatte het. Sara was minder verlegen dan ik, maar toch kwam ze altijd bij mij achter in de klas zitten.

Het duurde een tijdje voor iedereen binnen was gelopen, maar na een paar minuten was elke stoel in de klas bezet. Onze mentor, een lange man met een Brabants accent en een blouse zo fel als de zon, zat al achter zijn bureau. Toen hij zag dat iedereen zat, wachtte hij tot we stil waren voordat hij opstond en hoestte als aankondiging van het praatje dat hij ging houden.

Ik bereidde me voor op de gewoonlijke speech over terugkomen naar school waarin hij zou proberen grappig te zijn. Hij vond zichzelf altijd vreselijk interessant, maar ik vond het vreselijk om naar hem te luisteren omdat hij altijd monotoon sprak en sliste.

‘Welkom terug op school! Ik weet zeker dat jullie mij enorm hebben gemist, ik jullie namelijk ook,’ grapte hij voordat hij doorging, ‘Zoals jullie misschien weten, beginnen de echte lessen pas morgen. Vandaag heeft de school voor jullie een kookcursus geregeld!’ Hij zei de laatste zin alsof een kookcursus de jackpot was.

Een aantal jongens uit de klas waren het daar blijkbaar niet mee eens; zuchten en steunen vulden het wiskundelokaal. Ik keek geïrriteerd naar Sara, van wiens gezicht ik kon aflezen dat ze dezelfde mening had over de kookcursus. De mentor keek de jongens streng aan en ging door met zijn praatje, nadat hij zijn hand door zijn grijze, krullende haar had gehaald.

‘De cursus start om half 10, in lokaal 34, het scheikundelokaal. Vergeet niet om te komen en een goede eerste indruk te maken! Als je

niet opdaagt, zal dat worden genoteerd, en je wil niet je eerste schooldag beginnen met een uur nablijven, of wel?’

De mentor liet even een stilte vallen voor hij de papiertjes die hij in zijn handen had omhoog hield in een poging om ze te laten zien. We wisten allemaal wat dit waren: onze roosters voor de aankomende twaalf weken.

Onze mentor hield een kort praatje over de roosters en toen hij klaar was, stond de klas op. We pakten onze tassen en waren al klaar om het lokaal uit te lopen, toen de lage stem van de mentor het lokaal opnieuw vulde, dit keer luider.

‘Wacht! Er is nog iets!’ Sara rolde met haar ogen en ik gromde teleurgesteld terwijl we gingen zitten. Aan de sfeer kon ik merken dat iedereen nu nog ongeduldiger was dan daarvoor.

‘Olivia, wil je jezelf misschien voorstellen?’ vroeg de mentor aan iemand die aan de voorkant van de klas zat. Ik nam aan dat het een meisje was en wist het zeker toen het figuur van een lang meisje met donker haar opstond van een stoel en naar het schoolbord liep.

Toen ze haar gezicht naar de klas draaide herkende ik haar onmiddellijk. Het was het aso-meisje dat ik had gezien op het schoolplein. Nu ze niet zo ver weg was, zag ik dat haar ogen een prachtige kleur bruin waren. Het was de eerste keer dat ik vond dat bruine ogen veel mooier waren dan alle andere kleuren ogen.

Stop met staren, Emma! zei ik tegen mezelf. Het meisje plaatste haar handen in de zakken achterin haar korte broek en keek de klas in met geen schrijntje verlegenheid in haar blik voor ze begon te praten.

‘Uh, ja, ik ben Olivia. Ik ben vorig jaar blijven zitten dus doe ik de vierde nu opnieuw. En Um, nou, ik ben zestien jaar oud en ik ben lesbisch.’ Olivia haalde haar schouders op en zei de woorden alsof het de meest normale introductie op de wereld was. Maar dat was het waarschijnlijk ook voor haar.

Ik kon het niet helpen dat ik er een beetje van schrok.

Olivia was de eerste lesbische leerlinge hier op school. Of nou ja, de eerste die ik kende, dan. Natuurlijk was het geen taboe op school, maar het was wel een beetje speciaal om een lesbienne in de klas te hebben.

Mijn brein worstelde een tijdje met de nieuwe informatie. Zoals vaker gebeurde, discussieerden er twee stemmen hevig in mijn hoofd. De

één was van mijn moeder, die tegen me zei wat wel en wat niet klopte. De ander was van mezelf, die zei wat mijn hart er van vond.

Lesbisch? Bah! Blijf bij haar vandaan Emma, straks steekt ze je nog aan met die vieze ziekte van haar.

Ik kon mijn moeder de woorden precies horen zeggen. Dat kwam misschien omdat mijn moeder het ook echt had gezegd:

“Homoseksualiteit is een ziekte. Het is niet normaal. Blijf ver van die vieze homo's weg, Emma,” had ze gezegd toen er een homostel bij ons in de straat was komen wonen.

Op dat moment begreep ik het niet, maar dat was niet gek, want ik was pas vijf jaar oud. Wat ik wel begreep was dat ik elke ochtend met een grote boog om het huis van de twee mannen heen liep, als ik door hun straat liep. Na een tijdje hoefde dat niet meer.

De mannen waren verhuisd en het huis was achtergelaten met een groot gat in het huiskamerraam.

Wat een bullshit! Met lesbisch zijn is niets mis. Liefde is liefde, en dit is niet het juiste moment om naar papa en mama te luisteren.

De tweede stem klonk harder dan die van mijn ouders. Sinds ik me had gerealiseerd wat er echt in de buurt was gebeurd, ging dat vaker zo. Natuurlijk was ik niet opeens een rebelse puber geworden die de regels thuis aan haar laars lapte, maar ik was wel langzamerhand gaan beseffen dat mijn ouders niet altijd gelijk hadden.

In de jaren dat ik opgroeide kwam ik erachter dat mijn vader geen superheld was, dat mijn moeder niet altijd alles wist en dat Sinterklaas niet bestond. Het deed pijn om hetgene te verliezen waar ik tegen op keek, maar uiteindelijk werd de pijn deel van wie ik was.

Ik was bang voor de reactie van de klas. Het was uiteindelijk wel een christelijke school, en wie de grappen van de jongens in mijn klas hoorde, zou waarschijnlijk denken dat ze iets hadden tegen homo's.

Het tegendeel werd echter bewezen toen iedereen stil bleef in plaats van te lachen of te schelden. Het was wel duidelijk dat sommige leerlingen in shock waren. Er waren tenminste geen rare reacties. Sara, die naast me zat, had het duidelijk niet aan zien komen. Ze wijdende haar ogen naar me, waarop ik mijn schouders ophaalde en terugkeek naar Olivia.

Ze zag er helemaal niet uit als een lesbienne. Het stereotype van meisjes die er uitzagen als jongens klopte blijkbaar toch niet.

Voor de tweede keer die dag ving Olivia's ogen mijn blik. Ze grijnsde en liet mijn blik pas los toen ze zich omdraaide om weer te gaan zitten. Mijn mond zou waarschijnlijk zijn opengevallen als ik hem niet snel had gesloten en zachtjes op mijn lip had gebeten. Sara had dit alles natuurlijk opgemerkt en keek me verward aan. Mijn antwoord was een simpele glimlach: ik had geen zin om Sara te vertellen wat er die ochtend was gebeurd.

Nadat Olivia weer was gaan zitten, stond onze mentor op van zijn stoel en wachtte hij tot de stilte weer terug was in de klas. Zodra Olivia weer naar haar plaats was teruggekeerd, was iedereen ondertussen naar hun vrienden gedraaid om het nieuwe meisje te bespreken.

'Nou, oké, als dat alles is, zou ik zeggen dat jullie nu naar de kookcursus gaan. Het begint over 15 minuten, dus schiet op!' We hadden het lokaal niet sneller kunnen verlaten als onze levens er van afhingen.

Terwijl we de klas uitliepen ontvingen we van de mentor ons rooster en een vriendelijke glimlach. Ik glimlachte terug en nam het rooster in mijn handen. Bah, ik zou elke dag tot vier uur op school zitten! Bovendien had ik ook bijles Frans nodig, waardoor ik maandags pas om vijf uur thuis zou zijn. De volgende drie maanden zouden druk worden!

Sara slaakte een diepe zucht, iets wat ze wel vaker deed als ze iets of iemand niet leuk vond. Ze drukte een drietal vingers op verschillende plaatsen in het bankje in onze hoek, alsof onze zitplaats haar piano was. Ondertussen neuriede ze zachtjes de melodie van haar favoriete pianostuk, een gewoonte waar ik nu aan gewend was.

We zagen allebei op tegen een drie uur lange, nutteloze cursus is een heet lokaal – wie verzint die dingen?

Mijn benen plakten zodra ik ze over elkaar legde, dus zette ik ze uit elkaar en liet mijn haar over mijn bovenbeen vallen. Voorzichtig speelde ik ermee. Het was deze zomer lichter geworden. Het was van bruin-blond naar veel lichter blond gegaan, maar dat was niet erg. Het was eigenlijk wel mooi.

'Ik weet het,' zei ik, als antwoord op Sara's gezucht. Hoewel Sara geen extra lessen nodig had, zou ze net als ik weinig vrije tijd hebben. Sara had een druk programma na school. Ze speelde al sinds haar vierde piano, en als ze daar niet voor oefende was ze druk met sporten of hielp ze in haar vaders restaurant. Desalniettemin maakte ze altijd tijd voor haar vriendinnen. Sara was een trouwe vriendin, altijd al geweest.

De dag dat ik bevriend werd met Sara zag ik nog heel helder voor me. Ik herinnerde me niet veel van mijn kleutertijd, maar de eerste schooldag wel. Ik moest nu lachen als ik dacht aan hoe nerveus ik was geweest. Sinds mijn tweede had ik al naar die eerste schooldag uitgekeken.

Elke dag zag ik mijn zus, Myra, haar tas inpakken en mopperen over school, en ik kon mijn jaloezie niet bedwingen. Ik werd zelfs bijna boos als Myra mopperde, omdat ik er alles voor zou geven om net als zij naar school te mogen. Toen de grote dag eindelijk was aangebroken, was ik enorm opgewonden.

Eenmaal op school aangekomen was ik zenuwachtig. Ik was niet zo goed in vrienden maken, maar dat wist ik als kind natuurlijk niet. Later hoorde ik van mijn vader dat mijn crèchebegeleiders altijd zeiden dat ik een slim en net kind was, maar dat mijn leeftijdsgenoten het daar niet mee eens leken te zijn. De zenuwen waren terecht.

‘Welke dag is het vandaag?’ vroeg de juf, nadat mijn moeder me had afgezet in de klas en afscheid had genomen – ik had mijn best gedaan om niet te huilen en mijn moeder los te laten.

‘Maandag!’ schreeuwde ik, blij dat ik het antwoord wist, maar alles wat het me opleverde was een boze blik van de juf.

‘Dat is goed Emma, maar voortaan steek je eerst je vinger op.’ Waarom de juf niet blij was met mijn antwoord wist ik niet, maar ik nam me voor om maar niets meer te zeggen. Het meisje naast me giechelde om mijn antwoord en ging daarna naast me in de rij staan op weg naar het schoolplein.

Toen we samen op het klimrek zaten, vroeg ik het meisje of ze mijn vriendin wilde zijn. Het was raar om nu te bedenken hoe zenuwachtig ik op dat moment was, maar gelukkig had ze ja gezegd. Vanaf dat moment was Sara mijn beste vriendin.

Ik werd uit mijn gedachten gehaald door Sara, die een opmerking maakte over het rooster. Weten dat Sara in hetzelfde schuitje zat als ik zorgde ervoor dat ik me een beetje beter voelde, hoe slecht dat ook was.

Niemand in onze klas zou echt blij zijn met ons rooster. Iedereen had wel wat te doen na school. Ik kende bijvoorbeeld een jongen die elke dag tenniste en er was een meisje in onze klas dat op drummen zat.

En Olivia? Wat zou Olivia na school doen? Zou ze wel iets na school doen? Misschien verzamelde ze wel iets – hoewel ik dat betwijfelde, wie doet dat tegenwoordig nog? - of speelde ze een sport.